

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **V. P.**, zast. Mgr. Dagmar Dřímálovou, advokátkou, se sídlem Praha 6, Muchova 9/223, proti žalované: **Policie České republiky, Správa hlavního města Prahy**, se sídlem Praha 4, Kongresová 1666/2, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 13. 12. 2005, č. j. 3 Ca 1/2005 – 33,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Zástupkyni žalobce Mgr. Dagmar Dřímálové, advokátce, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 1075 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze usnesením ze dne 13. 12. 2005, č. j. 3 Ca 1/2005 – 33, odmítl žalobu žalobce podanou proti fiktivnímu rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Obvodního ředitelství Praha 1 ze dne 1. 9. 2004, č. j. ORI-1100/01-2004, jímž nebylo vyhověno žádosti žalobce ze dne 17. 8. 2004 o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů. Městský soud v Praze v odůvodnění usnesení konstatoval, že odvolání žalobce bylo žalovanému doručeno dne 12. 10. 2004, žalovaný byl povinen rozhodnout do 27. 10. 2004 a za den doručení fiktivního rozhodnutí se považuje den 28. 10. 2004. Lhůta pro podání žaloby uplynula dne 28. 12. 2004, žaloba však byla podána až dne 19. 1. 2005, tedy opožděně. Městský soud v Praze proto žalobu podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odmítl.

Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost. Uvedl, že nutnou podmínkou pro počátek běhu lhůty k podání opravného prostředku je skutečnost, aby se dotčený účastník o vydání rozhodnutí dozvěděl. Stěžovatel však nevěděl o datu postoupení spisu odvolacímu orgánu. Stěžovatel k tomu poukázal na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ve věci sp. zn. 5 A 180/93. Dále zdůraznil, že k odmítnutí žaloby došlo až po nařízeném jednání, a s odkazem na nález Ústavního soudu č. 37/2000 Sb. n. a u. označil rozhodnutí Městského soudu v Praze za překvapivé. V uvedených skutečnostech shledal

stěžovatel nezákonnost tohoto usnesení a domáhal se jeho zrušení. Dále požádal o ustanovení advokáta.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 20. 1. 2006, č. j. 3 Ca 1/2005 – 43, ustanovil stěžovateli zástupkyní pro řízení o kasační stížnosti Mgr. Dagmar Dřimalovou, advokátku.

Kasační stížnost je podána opožděně.

Z obsahu soudního spisu vyplývá, že napadené usnesení Městského soudu v Praze bylo stěžovateli uloženo na poště P 69 dne 20. 12. 2005 poté, co stěžovatel nebyl zastižen poštovním doručovatelem v místě svého pobytu (P 6, H 12). Stěžovateli bylo uložení zásilky oznámeno a stěžovatel si ji dne 2. 1. 2006 vyzvedl.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu za den doručení rozhodnutí, od kterého počíná běžet lhůta k podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), nelze považovat den, kdy stěžovatel zásilku osobně převzal, pokud se tak stalo poté, kdy již uplynula desetidenní úložní doba, jejíž poslední den se považuje za den doručení, i když se adresát o tomto uložení nedozvěděl (§ 46 odst. 4 o. s. ř.) [srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2004, č. j. 5 Azs 15/2004 – 34].

Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že se stěžovatel na výše uvedené adrese zdržoval, když reagoval na výzvu pošty a zásilku si vyzvedl. Za den doručení napadeného usnesení proto nelze považovat den 2. 1. 2006, kdy si stěžovatel napadené usnesení osobně převzal.

Podle ustanovení § 42 odst. 5 s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, užijí se pro způsob doručování obdobně předpisy platné pro doručování v občanském soudním řízení. Podle ustanovení § 46 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen o. s. ř.), nebyla-li fyzická osoba zastižena na adrese uvedené v odstavci 1 a písemnost jí nebyla doručena ani na jiném místě, doručující orgán písemnost, která jí má být doručena do vlastních rukou, uloží. Podle ustanovení § 46 odst. 1 o. s. ř. písemnost určenou fyzické osobě soud předá doručujícímu orgánu k doručení na adresu jejího bytu, jejího místa podnikání, jejího pracoviště nebo místa, kde se zdržuje. Jestliže o to fyzická osoba požádá, soud předá písemnost k doručení na adresu jiného místa v České republice, kterou mu sdělila; to neplatí, nemůže-li jí být písemnost v označeném místě doručena způsobem předepsaným tímto zákonem. Podle ustanovení § 50c odst. 4 o. s. ř. nebude-li uložena písemnost vyzvednuta do 3 dnů nebo, jde-li o písemnost, která má být doručena do vlastních rukou, do 10 dnů od uložení, považuje se poslední den lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl; to neplatí, je-li náhradní doručení písemnosti vyloučeno (§ 50d odst. 1) nebo bylo-li uložení písemnosti neúčinné.

Z výše uvedeného plyne, že usnesení Městského soudu v Praze ze dne 13. 12. 2005, č. j. 3 Ca 1/2005 – 33, bylo stěžovateli doručeno dne 30. 12. 2005, tedy poslední den lhůty stanovené k uložení zásilky určené do vlastních rukou stěžovatele na poště P 69.

Napadené usnesení obsahuje řádné poučení o lhůtě k podání kasační stížnosti. V poučení napadeného usnesení je v souladu s ustanovením § 106 odst. 2 s. ř. s. správně uvedeno, že proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení, a to u Městského soudu v Praze.

Podle ustanovení § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu začíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. To neplatí o lhůtách stanovených podle hodin. Podle odst. 2 téhož ustanovení, lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků, končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce. Podle ustanovení § 40 odst. 4 s. ř. s. je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.

Jak již bylo výše uvedeno, napadené rozhodnutí se považuje za doručené stěžovateli v pátek dne 30. 12. 2005, když k osobnímu převzetí usnesení stěžovatelem nelze přihlídnout. Lhůta dvou týdnů k podání kasační stížnosti počala běžet v sobotu dne 31. 12. 2005 (§ 40 odst. 1 s. ř. s.) a skončila v pátek dne 13. 1. 2006 (§ 40 odst. 2 s. ř. s.).

K zachování lhůty pro podání kasační stížnosti bylo třeba, aby nejpozději dne 13. 1. 2006 byla kasační stížnost předána soudu, nebo soudu zaslána prostřednictvím držitele poštovní licence, popř. zvláštní poštovní licence, anebo předána orgánu, který má povinnost podání doručit. Z obsahu spisu však vyplývá, že kasační stížnost byla podána v elektronické formě bez elektronického podpisu až dne 16. 1. 2006 (písemně potvrzena podáním doručeným Městskému soudu v Praze osobně dne 19. 1. 2006), tedy opožděně.

Z výše uvedeného je zcela zřejmé, že kasační stížnost je opožděná. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 13. 12. 2005, č. j. 3 Ca 1/2005 – 33, odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona, neboť byla podána opožděně.

Nejvyšší správní soud přitom nepřihlížel k předčasnému (napadené usnesení doručeno dne 30. 12. 2005) podání stěžovatele ze dne 13. 12. 2005, které bylo učiněno v elektronické formě bez elektronického podpisu a nebylo v zákonem stanovené lhůtě potvrzeno písemným podáním ve smyslu ustanovení § 37 odst. 2 s. ř. s. Podání stěžovatele doručené Městskému soudu v Praze osobně dne 14. 12. 2005 nepovažoval Nejvyšší správní soud vzhledem k jeho obsahu za kasační stížnost; neboť v něm stěžovatel sděluje, že do spisu nebyl patrně založen výtisk předběžného znění žaloby, a proto jej předkládá.

O náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem bylo za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Odměna zástupkyni stěžovatele Mgr. Dagmar Dřimalové, advokátce, která byla stěžovateli ustanovena usnesením Městského soudu v Praze ze dne 20. 1. 2006, č. j. 3 Ca 1/2005 – 43, byla stanovena za jeden úkon právní služby ve výši 1000 Kč podle ustanovení § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (převzetí a příprava zastoupení podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) téže vyhlášky) a režijní paušál podle ustanovení § 13 odst. 3 téže vyhlášky ve výši 75 Kč za každý úkon. Zástupkyni stěžovatele bude vyplacena částka ve výši 1075 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. září 2006

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu